

ŽIVOT FARNOSTÍ

občasník

pro farnosti

Valašské Meziříčí a Lešná

Z OBSAHU

Kurz čtení Božího slova **4**

Orel ve Valmezu **5**

Svědectví o duchovním povolání **6**

Adventní duchovní obnova **9**

Chválové společenství Siloe **10**

Cesta do Peru (2. část) **19–22**

*Ježíši, Králi nebe a země,
tobě se koří andělů chór,
velebnost tvoji v hymnech a písních
opěvá svatých a světíc sbor.*

*Nám zahaluješ tvář ve svátosti,
víra však zří ji oslavenou
a svému králi ve svatostánku
vzdáváme úctu na kolenou.*

*Tvář Ježíše Krista z kostela, který je na místě zjevení Panny Marie v La Salettě
(foto o. Pavel)*

Cesta do Assisi (pokračování na str. 12-13)

Celkový pohled na Assisi. V popředí basilika nad hrobem sv. Františka, uprostřed městečko Assisi a za ním hora Subasio.

Tato oliva možná pamatuje sv. Františka

Středověká ulička v Assisi

Pobyt v Assisi – splněný sen

Byl to v pořadí třetí splněný sen. Před mnoha lety jsem strávil skoro týden v La Salettě, kde jsem mohl kromě poselství Panny Marie rozjímat také nad krásou francouzských Alp. Druhý takový sen se mi splnil v roce 2015, kdy jsem byl 10 dnů sám ve Svaté zemi. Stále ještě z tohoto pobytu žiji. No a do třetice, když jsme v roce 1996 jeli poděkovat do Říma za svatořečení sv. Jana Sarkandra a sv. Zdislavy, zastavili jsme se velmi krátce v Assisi. Již tehdy jsem odtud odjížděl s bolestí v srdci, zároveň ale s nadějí, že se tam ještě vrátím a více si to užiji. Čekal jsem dlouhých 27 let. Když jsem si vloni 1. listopadu vytáhl z krabičky se svatými lístky, na kterém bylo napsáno sv. František z Assisi, moje naděje se probudila a touha navštívit místa spojená s tímto světcem vzrostla. O prázdninách jsem marně sháněl nějakého kněze, který by se se mnou vypravil do Assisi autem. Když se přiblížil den mých 60. narozenin, byl mi nabídnut dárek v podobě cesty do Libanonu ke hrobu sv. Charbela. Nepodařilo se však zajistit ubytování a politická situace v Libanonu začala být napjatá. Už jsem 8 let nebyl ve Svaté zemi. I to bych si moc přál. Znamý kněz o. Slava mu řekl, ať kvůli ubytování zavolá v pondělí. Mezitím v sobotu vyletěly stovky raket z Pásma Gazy na Izrael, včetně Jeruzaléma. V pondělí už volat nemělo smysl. A tak se vrátila na pořad dne myšlenka na Assisi. Že mě to nenapadlo hned! Odvěký plán našeho Pána se uskutečnil ve dnech 17. až 25. října. Byl to jeden z nejkrásnějších pobytů mého života a někteří z vás se mohli seznámit s mými dojmy na besedě, během které jsem ukázal na velkém plátně také některé fotky. Pro ty, kteří nemohli přijít, bych chtěl otisknout aspoň několik fotografií v Životě farností. Děkuji všem, kdo se za mě modlili a na tento krásný dárek mi přispěli. V příštím čísle bude pokračování.

o. Pavel

Modlitba, která mění život

Jedná se o tzv. **EXAMEN**, způsob sebereflexe, s kterým přišel sv. Ignác z Loyoly. Nedávno vyšla knížka, kterou napsal katolický laik, novinář Jim Manney. Tato knížka bude k dispozici na poličce u sv. Terezie a stojí pouhých 200 Kč (sleva pro nás). Chtěl bych se v tomto školním roce věnovat, nejen na stránkách našeho časopisu, této modlitbě. Myslím si, že to může být určitá pomoc a pokračování k tomu, co jsem psal o sv. Terezii. Nyní bych chtěl uvést několik zajímavostí, které se týkají examenu.

Máš svou cestu k Bohu?

Někdo řekne, že jedinou cestou k Bohu je Ježíš Kristus. Vždyť to sám říká (Jan 14,6). Nesmíme však oddělovat Ježíše od jeho evangelia. Proto můžeme stejně říct, že jedinou cestou k Bohu je Ježíšovo učení. První křesťané si říkali lidé cesty. Kromě toho, co Ježíš napsal, je také důležité vedení církve. Církev pak pomáhá jednotlivým lidem i skupinám žít podle evangelia. V současné době existují různé cesty, tj. způsoby, jak Ježíšova slova uvádět do praxe. V naší farnosti máme například neokatechumenátní cestu. Papež sv. Jan Pavel II. ji nazval itinerářem pro křesťany v současné době. Slovo itinerář znamená doslova návod na cestu, jakýsi jízdní řád. A skutečně. Během neokatechumenátní formace přicházejí různá skrutinia, díky kterým člověk začíná lépe rozumět Ježíšovým slovům i tomu, jak nás chce Ježíš v dnešní době vést ke svatosti.

Podobně jsme v posledních dvou letech častěji mluvili o malé cestě sv. Terezie z Lisieux. Církev ji prohlásila za učitelku církve. Tím uznala její nauku jako osvědčenou a zároveň objevnou a originální. Pokud se člověk nechá vést učením a příkladem této učitelky, pak nemůže zabloudit na cestě ke křesťanské dokonalosti.

V souvislosti se sv. Faustynou slyšíme o nových formách uctívání Božího milosrdenství. Jsou to Obraz, Korunka, Svátek a Hodi na Božího milosrdenství. To všechno vyčteme z Deníčku, který sv. Faustyna psala na přímý příkaz svého zpovědníka a duchovního vůdce. Sv. Faustyna sice ještě nebyla prohlášena za učitelku církve, může se to však stát. Vzhledem k tomu, že církev schválila tyto nové formy kultu Božího milosrdenství a sv. Faustyna prohlásila za svatou, můžeme směle čerpat z jejího odkazu, tím spíše, že byla ustanovena neděle Božího milosrdenství jako svátek pro celou církev. Vidíme, že všechny tyto skutečnosti vytvářejí jakýsi celek, který můžeme nazvat cestou. Ještě bych chtěl zmínit formaci, která je nabízena těm, kdo se seznámili s poselstvím Medugorje. Panna Maria doporučuje jisté kroky, které opět nabízejí možnost postupné formace na cestě víry. Je to především modlitba růžence, půst o chlebu a vodě ve středu a v pátek, pravidelná zpověď a podle možností sv. přijímání a eucharistická adorace. Tím, že bylo Medugorje jmenováno významným poutním místem církve, můžeme s důvěrou kráčet touto cestou.

Není nutné kráčet všemi těmito cestami. Nic nebrání čerpat z jejich bohatství, nicméně není špatné, když si člověk zvolí jednu z nich a přijme ji jako celek. Tento výčet „cest“ není také konečný. Mohli bychom mluvit např. o třetích řádech jednotlivých řeholí, o charismatické obnově, o Fokoláre, Opus Dei atd.

Examen

Také Ignácův examen můžeme chápat jako určitou cestu, která může oživit a prohloubit náš život s Bohem. Vidím v tom velkou šanci pro ty, kdo nemohou chodit do určitého společenství nebo nechápou určité aspekty výše zmíněných „cest“. Nyní uvedu alespoň v náznacích, o čem je examen. Může to být i formou určité provokace.

- Modlitba, kterou nesmíte nikdy vynechat. Tak to alespoň tvrdil svým spolubratrům sv. Ignác. A to je co říct. Sv. Ignác byl kněz, který sloužil mši svatou, modlil se breviář, rozjímal o pravdách víry. A přesto řekl: I kdybyste během dne vynechali všechny modlitby, examen nikdy nevynechávejte. Proč je tedy tak důležitý?
- V minulosti byl jednostranně chápán jako zpytování svědomí. Tak tomu však není. Když už bychom hovořili o zpytování – zkoumání – pak by to bylo zpytování vědomí. Jak hluboké je naše vědomí o Boží lásce, vědomí Boží přítomnosti, vědomí Boží prozřetelnosti. Toto je pro nás daleko přijatelnější, zajímavější a řekl bych i zábavnější než jednostranná inventura našich chyb a hříchů.
- Modlitba, která mění život. I to zní jako provokace. Tak dlouho se modlím nejruznější modlitby, a co se změnilo? Zdá se, že se nemění ani svět, za který se modlím, a tím méně já sám. Nezbývá tedy než examen vyzkoušet v praxi. Velmi nám k tomu pomůže zmíněná knížka Jima Manneye.
- Jak na to? Před nějakým časem byla v kostele nabízena kniha „Schůzky s živým Bohem“. Přesto, že se jí prodalo dosti velké množství, řekl bych, že zapadla do našich knihovniček. Zkuste ji najít, nebo se k ní vrátit.
- Hledej pomoc na internetu. Pokud máš chytrý telefon, stáhni si aplikaci Ignaciánský examen. Je to stručný návod

a zároveň celý soubor jednotlivých kartiček pro nejrůznější životní situace a úkoly. Stačí 15 až 20 minut denně věnovat jednomu z těchto examenů, může to být večer nebo ráno, když den začíná.

- Sv. Ignác ti pomůže. Byl to zcela jistě výjimečný člověk i světec. Nejsme schopni dohlédnout jeho vliv v dějinách církve. Není špatné si přečíst jeho životopis – poslední, který vyšel, se jmenuje Zlatá nit, kterou napsal Louis de Wohl. Také připomínám, že vedle mostu z Valašského Meziříčí do Krásna stojí na břehu Bečvy socha sv. Ignáce. Stojí za to tohoto světce aspoň někdy o pomoc poprosit.

(pokračování v dalších číslech ŽF)

o. Pavel

Vezmi a čti!

Tato slova slyšel sv. Augustin v době svého obrácení. Pochopil, že má číst Bibli, aby našel Boha. Může to být také výzva pro naše farníky, aby začali číst Boží slovo při liturgii. Jsem rád, že mnozí tak už učinili. Pro všechny zájemce bude uspořádán kurz čtení Božího slova. Budu rád, když se přihlásí co nejvíce zájemců. Děkuji Janě Trusinové a všem, kteří se na organizaci jakýmkoliv způsobem podílejí.

o. Pavel

Kurz čtení Božího slova v liturgii

Tento vzdělávací kurz
se uskutečňuje v rámci průběžného vzdělávání
lektora Božího slova.
Osvědčení získané absolvováním kurzu
potvrzuje účast na průběžném vzdělávání lektora BS.

Pozor, osvědčení však není ustanovením
biskupa k trvalé lektorské službě.

1. část: Úvod do Písma svatého – P. Petr Chalupa

P. Petr Chalupa, ředitel Českého katolického biblického díla, se na kurzu podílí stručným uvedením do Písma svatého. První část přednášky je věnována struktuře Bible, jejímu obsahu a historickému kontextu jejího vzniku. Ve druhé části následují informace o tom, jak se v tištěném textu Bible prakticky orientovat. Třetí část je zaměřena na osobní a liturgické porozumění biblickým textům.

2. a 3. část: Boží slovo a kultura řeči – MgA. Martina Pavlíková

2. Obeznamení s oblastí kultury mluveného projevu, která má stát ve službě Božímu slovu.

3. Čtení v kostele v praxi – každý účastník kurzu má možnost procvičit své čtení přímo v liturgickém prostoru a na mikrofon

V těchto dvou setkáních pomáhá MgA. Martina Pavlíková lektorům pronikat do mluvené podoby českého jazyka. Seznamuje se zvukovou podobou českého jazyka a pravidly spisovné výslovnosti a s nezbytnou hlasovou a mluvní technikou. To vše má sloužit k jasnému a srozumitelnému předávání myšlenek daného textu Písma. Dále se snaží probudit v lektorech schopnost naslouchat předčítanému textu. Toto pozorné naslouchání vede k eliminaci teatrálnosti interpreta a prosazování své osoby na úkor předčítaného Božího slova.

4. Duchovní rozměr lektorské služby – Mons. Antonín Basler

Vyvrcholení kurzu slavením slavnostní mše sv. celebrowané pomocným biskupem olomouckým Mons. Antonínem Baslerem a předání osvědčení absolventům kurzu.

Promluva biskupa Baslera v rámci mše sv. je věnována tématu „duchovní rozměr lektorské služby“, poslednímu tématu usku-
tečněného kurzu.

Slavení mše sv. i předcházející přednášky může navštívit nejen zájemce o získání osvědčení, ale také každý, kdo má zájem v sobě obnovit vztah k Božímu slovu.

Na kurz je možné se přihlásit telefonicky na tel. 739 226 201 u Jany Trusinové nebo od 1. prosince také přes webové stránky farnosti <https://farnost-valmez.cz>.

Datum	Čas	Téma / Místo
čt 18. 1. 2024	18:00	Úvod do Písma svatého (o. Petr Chalupa) <i>Místo bude upřesněno dle počtu zájemců.</i>
čt 25. 1. 2024	18:00	Boží slovo a kultura řeči (MgA. Martina Pavlíková) <i>Místo bude upřesněno dle počtu zájemců.</i>
so 3. 2. 2024	9:00	Praktické čtení (MgA. Martina Pavlíková) <i>Farní kostel</i>
út 13. 2. 2024	17:30	Mše svatá a předání osvědčení (o. biskup Antonín Basler) <i>Farní kostel</i>

Malá ministrantská pouť ke cti bl. Carla Acutise a výzva

V sobotu 21. října jsme se s mladšími ministranty vydali na – pro nás teambuildingovou a zároveň motivační – malou pouť do Choliny u Náměště na Hané. Bylo nás právě tolik, co se do jednoho velkého auta vleze a byli jsme hodně motivovaní tento den aktivně prožít. To se nám rozhodně podařilo. Celý den bylo slunečné počasí ve znamení her a soutěží. Nechybělo akční vystoupení skupiny historického šermu nebo např. stánoviště nazvané Vlčí doupě s otcem Romanem Vlkem a jeho biblickými vstupy. Vše bylo výborně nachystané a organizátoři mysleli i na naše žaludky v podobě oběda i SOS stánku (samoobčerstvovací stánek), který byl neustále k dispozici.

Pouť jsme zakončili slavnostní mší svatou s otcem biskupem Antonínem Baslerem. Mše sv. sama byla velkým zážitkem, kde většinu lavic kostela většího, než je ten náš, zaplnili ministranti společně se seminaristy Arcibiskupského kněžského semináře v Praze a Olomouci, nemluvě o třech desítkách kněží u oltáře. Chci klukům ještě jednou poděkovat za jejich nadšení a opravdovou radost, ze které ještě teď čerpám.

A to hlavní na závěr... U OLTÁŘE JE DOST MÍST, BUĎ I TY RYTÍŘEM KRISTA!

Připojuji výzvu všem klukům, kteří chtějí prožít při mši svaté něco víc, aby přišli za námi v úterý v 15:00 do skautské klubovny na faru, kde míváme ministrantské schůzky. Můžete se těšit na hodinu se svými kamarády plnou her, modlitby a přípravy na službu u oltáře. Nechybí i celoroční soutěž zakončená sladkými odměnami. A věřte mi, ministrantské oblečení je kouzelné, dokáže proměnit nejen váš vzhled, ale přetváří i srdce!

Pavel Juránek

Orel ve Valmezu

Milí farníci, možná jste se již doslechli, že po dlouhé době bylo v naší farnosti obnoveno fungování křesťanské sportovní organizace OREL, jejímž heslem je „Modli se a pracuj, modli se a sportuj“. Rádi bychom využili nové možnosti, které nám nabízí tělocvična naší církevní školy a přilákali k aktivnímu pohybovému využití volného času různé věkové skupiny.

Naši první aktivitou jsou florbalové tréninky pro dorostence až muže, kteří se už od října pilně připravují na svůj první přátelský zápas. V budoucnu bychom rádi nabídli více aktivit i pro ostatní, které by pohyb těšil.

Do svých řad hledáme nadšené sportovce, trenéry a kohokoliv, kdo se rád hýbe. Pokud byste měli jakýkoli podnět a nápad, co by bylo možné realizovat, neváhejte se na nás obrátit.

*Za radu Jednoty Orel ValMez
Pavel Juránek
e-mail: pavel.juraneck@email.cz*

Nový web farnosti již brzy

Chtěl bych čtenáře Života farností informovat o tom, že je v přípravě nový web naší farnosti, který nahradí stávající téměř deset let starý web. Nový web je postaven na systému IS OMNIA, což je systém vytvořený přímo pro potřeby farností a kromě webových stránek umožňuje zpracovávat různé další agendy farností. V současné době využívá systém v ČR téměř 600 farností. Kromě nového moderního vzhledu nabídne tento systém možnosti jako kalendář událostí, přihlašovací formuláře pro různé akce, tvorbu ohlášek, pořadů bohoslužeb a další. Adresa webu zůstane stejná, tedy farnost-valmez.cz

*Za tým Farní web a média
Radek Zavičák*

Copak je nového v naší farní budově?

Milí přátelé farníci,

je to nedávno, kdy jsme společně oslavili otevření naší farní budovy a nový školní rok tak začal podle plánu 4. září 2023 konečně v nových prostorách. Do počátku října se ještě finalizovala dodávka nábytku a vybavení školy tak, jak bylo stanovené ve smlouvě. Škola Salvátor má tedy nyní špičkové moderní a nové vybavení tříd, kabinetů, šaten apod. Tuto dodávku jsme zaplatili částkou necelých 9,5 mil.Kč. Současně probíhá v jižním křídle budovy ve 3. patře rekonstrukce tzv. kmenových tříd, které jsou pro účely dotačního projektu také potřebné. Zde bychom práci měli ukončit do konce listopadu s náklady 1,4 mil. Kč. Z uvedených čísel je vidět, jak finančně náročná celá rekonstrukce budovy stále je. Jako farnost jsme na sebe vzali velký závazek dobrého hospodaření a také rozvoje aktivit v naší farní budově. Věříme, že financování celého projektu zvládneme i v etapě splácení dluhů, i když to bude náročné.

Od počátku celého projektu jsme připravovali možnost, aby budova sloužila i veřejnosti, především farníkům. Tomu jsme přizpůsobili celkové stavební řešení (počet a význam vchodů, zabezpečení budovy, sociální zázemí apod.).

K tomuto účelu slouží jednak samotná tělocvična, kterou je možné si v odpoledních hodinách pronajmout na různé sportovní aktivity, a také jídelna, která je koncipována jako společenská místnost a mohou se zde odehrávat menší oslavy, setkávání, besedy, promítání apod. Oba prostory už někteří z vás využili nebo opakovaně využívají.

Pro hospodaření v naší budově máme skvělé spolupracovníky. Roli technického správce vzal na sebe Jirka Lev, který má současně na starost dlouhodobé pronájmy tělocvičny. Pokud si tedy chcete rezervovat termín pro různé sportovní aktivity v tělocvičně, obraťte se na kontakt:

Jiří Lev tel. 774 233 504 (jiri.lev@cbgautomation.com)
Cena pronájmu tělocvičny je 300 Kč/hodinu.

Zároveň pro vaše různé rodinné oslavy můžete využít jídelnu, která má zázemí kuchyně s vybavením. Zde je možnost si z dovezeného jídla a vhodně přestavěných stolů připravit velmi hezkou slavnost. Samotná jídelna/společenská místnost pojme kapacitou oslavu do 50 lidí, a je tedy možné si pronajmout na páteční odpoledne nebo o víkendech i tento prostor. Podrobnosti takového pronájmu, termín, předání a převzetí klíčů je možné

dohodnout s naší novou provozní správcovou paní Pavlou Palátovou, která vám ochotně vysvětlí podrobnosti takového zapůjčení. Cena pronájmu jídelny je nyní kalkulována na 4 000 Kč na jednu akci. Samozřejmě podmínka je: půjčuju si uklizené, vracím uklizené. Pro vaše rodinné oslavy a zájem o jídelnu tedy využijte kontakt:

Pavla Palátová tel. 731 226 064 (palatovapavla@seznam.cz)

Několik takových oslav už v budově proběhlo ke spokojenosti všech oslavenců i účastníků. Nájemné z těchto akcí získá farnost a tyto prostředky budou sloužit k hospodářské činnosti naší farnosti.

Zároveň po otevření a zprovoznění nové farní budovy vidíme stále příležitost a potřebu nových spolupracovníků. Pokud vás láká přiložit ruku k dílu a stát se součástí farního týmu, ozvěte se, církev Valmez vás potřebuje. Dobrovolnictví v tomto farním projektu má opravdu široký prostor.

Na závěr jedna výborná zpráva!!! Pán Bůh se skutečně o své dílo stará!!! Před uzávěrkou tohoto čísla jsme obdrželi první část dotace v hodnotě více než 24,4 mil.Kč. Můžeme tedy začít splácet tam, kde jsme si půjčili (banka, nadace TEOVIA, Arcibiskupství olomoucké apod.). Podrobné vyúčtování celého díla připravíme do některého z dalších čísel ŽF.

Děkujeme vám všem, kteří tomuto projektu jakkoliv pomáháte. Společný úspěch je povzbuzením pro nás pro všechny.

*Za ekonomickou radu farnosti VM
Miloš Skýpala*

Svědectví o duchovním povolání

Sestra Marie Goretti Dřimalová
Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže
(2. část)

Po sedmi letech práce na vrátnici v Kroměříži a ve školách a v náboženství jsem byla poslána do Plzně. Byly jsme zde v komunitě tři sestry, jedna byla v domácnosti u otce biskupa Radkovského, druhá navštěvovala nemocné a měla na starost

kostel Nanebevzetí P. M. ve Františkánské ulici, kde jsme bydlely, a já jsem byla určena do nově vznikající farnosti sv. Jana Nepomuckého na Borech jako pastorační asistentka. Práce ve farnosti byla rozmanitá, kromě administrativy jsem také připravovala lidi ke svátostem, učila děti náboženství a částečně se starala o kostel. Později převzala tuto službu pastorační asistentka, která přišla ze Slovenska, a já jsem začala navštěvovat nemocné nejen ve farnosti, ale ve všech možných zdravotnických zařízeních po celé Plzni.

Působení jako nemocniční kaplanka

Tak pomalu začínala služba nemocničních kaplanů. Návštěvami u nemocných jsem získala mnoho cenných zkušeností pro svoji budoucí službu. V Plzni jsem působila šest roků, v té době se v naší komunitě vystřídaly čtyři sestry. Pak jsem byla povolána zpět do Kroměříže, a to abych uplatnila své zkušenosti nemocniční kaplanky v Olomoucké arcidiecézi. Přestože jsem měla zdravotnické i teologické vzdělání a potřebnou praxi, musela jsem ještě absolvovat rok vzdělání pro nemocniční kaplany v Olomouci i se závěrečnými zkouškami. Byla jsem určena jako kaplanka pro nemocnici v Přerově. Začínala jsem od úplného počátku: seznamovala jsem postupně vedení nemocnice a všechny zdravotnické pracovníky s posláním a službou nemocničního kaplana a doplňovala vše svou praktickou činností. Postupem času se tato moje služba dostávala do povědomí lidí: byla jsem přijímána a dodnes jsem přijímána velmi pozitivně a tato služba je dnes skutečně žádaná. Získala jsem tím zase obrovské zkušenosti, ale nejen to. Byla jsem velmi obdarována Bohem a také lidmi, hlavně nemocnými. Pokud tuto službu člověk dělá s Bohem a pro Boha, ono se to ani jinak dělat nedá, po duchovní stránce roste a také to pomáhá člověku pracovat na sobě. A Pán si mne tak vedl, že jsem se do této služby zamílovala a – podle svých zdravotních a fyzických možností – ji dělám dodnes.

I v důchodovém věku nablízku nemocným

Po sedmi naplněných letech v Přerově jsem odešla do starobního důchodu, ale přesto jsem ještě nabídla své síly a schopnosti naší Kongregaci – pomáhat nadlehčovat ten kříž nemoci a stáří těm potřebným. Asi jeden rok jsem pomáhala na poutním místě v Kájově v jižních Čechách, ale tam jsem ze zdravotních důvodů a značné fyzické zátěže nezůstala. Nyní jsem už 2 roky v Praze, kde spravujeme naši Nemocnici sv. Kříže Žižkov a kde jsem se vrátila ke svému poslání nemocniční kaplanky. Starám se o nemocné po duchovní stránce: trávím s nimi čas, naslouchám jim, vedu rozhovory, připravuji na svátosti, zajišťuji návštěvy kněze, připravuji bohoslužby atd. Žiji v komunitě sedmi sester na Vyšehradě a jsem šťastná, že mohu být ještě trochu užitečná. Vždyť posláním naší Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže je být tam, kde je potřeba doby. To jsou slova našeho zakladatele: „Co je potřeba doby, je vůle Boží“; a spoluzakladatelka Matka Marie Terezie dala umístit nápis nad hrobem čtyř sester, jež podlely v Římě tyfu jako oběti bliženské lásky: „Zcela Ukřižovanému, proto zcela bližnímu, zástupkyně lásky Kristovy“.

Takže naší spiritualitou je, abychom byly stejně jako naši zakladatelé vnímavé pro duchovní a lidskou bídu a snažily se ji mírnit: vzděláváním (zakládání škol, institutů) a charitativní činností (nemocnice, sirotčince, chudobince) – službou nemocným a potřebným.

K probíhajícímu synodálnímu procesu v církvi

Popravdě musím říci, že jsem se tímto tématem moc nezabývala, ani jsem nepracovala v nějaké synodální skupince. Ale určitě je to pozitivní směr v duchovním životě, jen se to musí uchopit za správný konec. Chce to vzájemné naslouchání, toleran-

ci a hlavně POKORU OBOU STRAN. Jak zasvěcených osob, tak i laiků. Ale tomu se musíme ještě hodně učit, abychom mohli jít SPOLU, nejen vedle sebe. S tím máme potíž také v našich komunitách. Stále se tomu učíme a pořád nejsme hotovi. Je to na celý život. Ale tím nechci říct, že bychom se neměli vůbec poposunout.

A co vidím do budoucna ohledně duchovních povolání? Neztrácejte NADĚJI! Být stateční v OBĚTI! A vytrvalí ve své VĚRNOSTI! Jsem vděčná za své povolání a jsem šťastná! Přestože přicházejí zkoušky. Ty patří k životu.

Sr. Marie Goretti Anna Dřimalová

P. Albín Jaroslav Kvita (1915–1961)

V těchto dnech vychází publikace ostravského faráře a historika P. Jana Larische o salvatoriánu P. Albína Jaroslavu Kvitovi, který studoval a později krátce působil ve Valašském Meziříčí.

Jaroslav Kvita se narodil 15. května 1915 v Rybí u Nového Jičína. Pocházel z chudých poměrů, byl nejstarší ze sedmi dětí. Otec pracoval v továrně Tonak v Novém Jičíně a rodina měla u domku malé hospodářství. Obecnou školu vychodil v Rybí. V roce 1926 nastoupil díky přispění místního faráře P. Dostála, který v jeho duši rozpoznal rodící se kněžské povolání, do juvenátu salvatoriánů ve Valašském Meziříčí, kde zároveň studoval na gymnáziu. Juvenát byl určen pro chlapce, kteří uvažovali o kněžském povolání a chtěli poznat, jak vypadá řeholní život v kongregaci salvatoriánů.

V sedmnácti letech se rozhodl vstoupit do této kongregace. Noviciát prožil v Heinzendorfu (dnes Bagno) v Dolním Slezsku. První sliby složil 8. září 1933 a přijal řeholní jméno Albín. Pak studoval na řádových školách v Německu – dva roky filosofii v Klausheide u Paderbornu a tři roky teologii v Pasově. Během studií se také věnoval hře na hudební nástroje – denně hrával v čase volna na harmonium, klavír a violu. Věčné sliby složil 8. září 1936, kněžské svěcení přijal 29. června 1938 v Pasově, 3. července 1938 slavil primiční mši svatou v Rybí.

Jako řeholní kněz byl začleněn do salvatoriánské komunity ve farnosti Brno-Husovice. Zde jako kaplan vykonával dle pokynu představených obvyklou kněžskou svátostnou službu, jako katecheta vyučoval náboženství na místních školách. Dospělí farníci na něj rádi vzpomínali především pro jeho obětavost. Dětem a mládeži se věnoval nejen při výuce náboženství, ale i ve volném čase. Ve farnosti zorganizoval dětský a mládežnický pěvecký sbor. Často také vypomáhal na poutním místě u Panny Marie na Vranově.

V době poválečné obnovy tělovýchovné organizace Orel se stal jejím členem. Působil nejen jako duchovní rádce orelské jednoty v Brně-Husovicích, ale také se sám aktivně zapojoval do místních sportovních soutěží.

V letech 1945–1948 byl členem Československé strany lidové. Jako její nominant pracoval v kulturní a zdravotní komisi Místního národního výboru.

V roce 1947 se stal členem provinční rady, tedy součástí vedení československé provincie salvatoriánů, jako první rádce provincie.

Vykonával funkci ekonoma a sekretáře provincie. Po likvidaci mužských klášterů komunistickou StB v dubnu 1950 byl P. Albín internován v Oseku u Duchcova a od roku 1951 jako zvlášť nebezpečný v internačním táboře v Želivu. Po svém propuštění v září 1955 bydlel u svého bratra ve Vražném a pracoval v dřevařském závodě v Mankovicích.

V pastorační práci v utajení dále pokračoval. Organizoval schůzky dětí a mládeže na Odersku: vyučoval děti náboženství, modlil se s nimi, pořádal výlety, vedl sborový zpěv. Také se setkával s řeholními spolubratry a v improvizovaných podmínkách se společně snažili uskutečňovat svůj řeholní ideál.

Tato činnost přes veškerou snahu o utajení neunikla pozornosti StB. V rámci celorepublikové razie proti salvatoriánům byl 27. června 1961 zatčen a uvězněn v Ostravě. Spolu s dalšími členy řádu byl obviněn z trestného činu podvracení republiky, který byl později překvalifikován na trestný čin velezrady.

Než ale došlo k soudnímu líčení, byl P. Albín 12. srpna v kritickém stavu převezzen do nemocnice sv. Anny v Brně, kde byl hospitalizován v její vězeňské části. Lékařem byla diagnostikována „život ohrožující choroba, která může každou chvíli vyústit do uremického komatu, které by vedlo neodvratně k smrti.“ Nemoc se nepodařilo zvrátit a 10. září 1961 P. Albín Jaroslav Kvita zemřel.

Rakev s tělesnými ostatky zesnulého byla převezena do Rybí, kde se 13. září konal pohřeb a kde byla uložena do kněžského hrobu na místním hřbitově.

P. Jan Larisch

Slovo života na listopad 2023

„Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“ (1 Sol 5,5)¹

Světlo bylo odjakživa symbolem života. Každý den očekáváme svítání jako předzvěst nového začátku. Téma světla se ob-

jevuje v dějinách národů i ve starověkých náboženstvích.

Židovská tradice slaví svátek světla zvaný *Chanuka*, který připomíná znovuposvěcení jeruzalémského chrámu a osvobození od pohanských kultů.

Muslimové zapalují svíčky na svátek narození proroka, arabsky *Mawlid* nebo turecky *Mevlid Kandili*.

Svátek *Diwali*, jehož název znamená řadu světél, původně hinduistický svátek, slaví také různá indická náboženství na oslavu vítězství dobra nad zlem.

Pro křesťany je Ježíš Kristus světlem, které osvětluje temnotu světa.

Světlo je tedy hodnotou plnou symboliky, která představuje

přítomnost božského, dar pro lidstvo a zemi.

„Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“

Jaké jsou však charakteristické rysy synů dne? Jedním z nich je, že „nepatří noci ani temnotě“. Zřeknutí se spánku, netečnosti, spočívání v rozhodnutí zůstat bdělý. Je to rozhodnutí lásky prožívat a žít naplno přítomnost.

Apoštolova naléhavá výzva adresovaná soluňskému společenství tedy zní: bděte společně, zřekněte se jakékoli netečnosti a lhostejnosti. V době, kdy lidstvo obzvláště potřebuje světlo, mají ti, kdo nepatří noci, za úkol osvětlovat vztahy mezi lidmi, a to v neustálém sebedarování, aby vírou, láskou a nadějí zviditelili přítomnost Zmrtvýchvstalého, jak píše apoštol Pavel (srov. 1 Sol 5,8).

A dále je třeba pěstovat bližší a opravdovější vztah s Bohem, hlouběji se ponořit do svého srdce, nacházet chvíle pro rozhovor s ním formou modlitby, uvádět do života jeho slovo, které právě toto světlo rozsvěcuje.

„Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“

Můžeme si někdy i zvyknout žít v temnotě svého srdce nebo se spokojit s mnoha umělými světly, s různými přísliby štěstí tohoto světa, ale Bůh nás neustále volá, abychom v sobě nechali zazářit jeho světlo a dokázali se pozorně dívat na lidi a události tak, abychom zahlédli zářící výšivku.

Máme usilovat o to, abychom neustále činili rozhodnutí, která nás přivedou ke znovuzrození, rozhodnutí přejít z temnoty

ke světlu. „Křesťan nemůže utíkat před světem, skrývat se, anebo považovat náboženství za soukromou záležitost,“ píše Chiara Lubichová. „Žije ve světě, proto má odpovědnost, poslání vůči všem lidem: být světlem, které osvětluje. I ty máš tento úkol, a nebudeš-li tak činit, budeš neužitečný jako sůl, která ztratila svoji chuť, nebo jako světlo, které bylo zastíněno.² (...) Křesťan má tedy nechat pronikat světlo, které v něm přebývá, být „znamením“ této Boží přítomnosti mezi lidmi.“³

„Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“

Bůh je světlo a mohou ho najít ti, kdo ho hledají s upřímným srdcem. Ať se stane cokoli, nikdy nebudeme odděleni od jeho lásky, protože jsme jeho děti. Jsme-li si tím jisti, nebudeme překvapeni ani zdrceni událostmi, které nás mohou rozrušit.

Letošní zemětřesení v Turecku a Sýrii, které si vyžádalo více než 50 000 obětí, obrátilo vzhůru nohama životy milionů lidí. Ti, kdo katastrofu přežili, celá místní společenství i společenství v jiných zemích, byli světlymi body, které se snažily přinést okamžitou pomoc a úlevu těm, kdo ztratili své blízké, domovy, všechno. Temnota nikdy nemůže přemoci ty, kdo se rozhodli žít ve světle a vytvářet světlo. Pro nás křesťany to znamená život s Kristem uprostřed nás, přítomnost, která umožňuje hojit životní rány, která navrácí naději, která nám umožňuje přebývat dál v Boží lásce.

Patrizia Mazzola a tým Slova života

¹ Český ekumenický překlad.

² Srov. Mt 5,13-16.

³ Ch. Lubichová, Slovo života na srpen 1979, taktéž v *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 145-146.

Ježíšovo světlo nám dává sílu milovat

„Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“
(1 Te 5,5)

(Z liturgie 33.neděle v mezidobí)

Ježíš je se svými učedníky. Vypráví jim příběh o jednom muži, který odjížděl a svěřil sluhům svůj majetek: jednomu dal pět mincí, dalšímu dvě, poslednímu jen jednu. Zatímco byl pán na cestě, první sluha vydělal dalších 5, druhý další 2.

Třetí ale schoval minci do díry v zemi, protože měl strach, aby ji neztratil! Pán se vrátil a velmi pochválil první dva sluhy, kteří mu odevzdali dvojnásobek. Ale pokáral třetího, který mu vrátil jen tu jednu minci, kterou dostal.

Bůh dal každému z nás různé dary. Nezáleží, jestli jich máme hodně nebo málo. Každý je může rozvíjet a nechat zazářit to, co mu Bůh daroval! A takto to připomněl apoštol Pavel prvním křesťanům: „Vy všichni jste děti světla!“

Arianna z Řecka nám vypráví svou zkušenost: O prázdninách jsme vyráběli různé řemeslné výrobky. Jednou odpoledne jsme šili loutky. Ty moje se povedly moc dobře, protože jsem na to šikovná. Moje babička mi často říká, že mám opravdu dar dobře šít!

Byla jsem tak spokojená se svou prací, že jsem si nevšimla, že moje kamarádka Antonella byla naopak velmi smutná, protože vůbec neumí šít! Hned jsem přiběhla, abych pomohla jí a ještě další kamarádce Viktorii.

A tak se můj „dar“ rozmnožil! Teď jsme měly tři nádherné postavičky a mohly jsme zahrát krásné přestavení. A když jsem udělala tyto skutky lásky, cítila jsem se blíž Bohu.

Adventní duchovní obnova

Téma:

EMANUEL, BŮH S NÁMI

**„JÁ JSEM NEZAPOMNĚL NA TEBE, TVOU RODINU
ANI NA SPOLEČENSTVÍ, DO KTERÉHO PATŘÍŠ.”**

PROGRAM:

PÁTEK 1. PROSINCE:

17:30-18:30 MŠE SVATÁ, CELEBRUJE O. PETR BULVAS

19.00-20:30 VEČER CHVAL S MOŽNOSTÍ PŘÍMLUVNÉ MODLITBY, NÁSLEDUJE AGAPÉ NA FAŘE

SOBOTA 2. PROSINCE:

8:30-9:15 PROMLUVA

9:15-9:30 PŘESTÁVKA

9:30-10:15 PROMLUVA

10:15-10:30 PŘESTÁVKA

10:30-11:00 ADORACE

11:00-11:15 PŘESTÁVKA

11:15-12:15 MŠE SV.

1.-2. 12. 2023
O. Petr Bulvas, biskupský
delegát pro pastorační

Srdečně zveme
do kostela Nanebevzetí
Panny Marie
ve Val. Meziříčí

Jan 9; 7

Siloe

otevřené chválové společenství

Vize

Obléct se v Boží zbroj

Hodnoty

**Modlitba chval
budování vztahů
přímлівná modlitba
svědectví**

Těšíme se na Tebe každou sobotu v 19.30
na faře ve Valašském Meziříčí

Proč název Siloe?

V evangeliu podle Jana (Jan 9:1-7) čteme, jak Ježíš Kristus uzdravuje slepého. Když si jde slepý smýt bahno z očí do rybníka Siloe (z hebrejského: Poslaný), jeho oči opět vidí. Byl to právě rybník, který uzdravil slepého? Ne. Uzdravil ho Ježíš Kristus a Siloe použil jako svůj nástroj. A my chceme být tím rybníkem. Toužíme po tom, aby nás Ježíš Kristus používal ke službě, aby i teď byl každý z nás svědkem toho, že Bůh mocně koná. Že se nekonaly zázraky jen kdysi dávno. Vždyť On je stejný včera i dnes, po všechen čas. Tak se nebojme vykročit, nebojme se odevzdat Pánu, protože teprve tehdy, když člověk pustí volant, Bůh se chopí řízení. A já věřím, že každý z nás je Poslaný.

Kontaktní osoba společenství:

Marie Kunetková – e-mail: marie.kunetkova@seznam.cz, tel.: 777 611 303

**Charita
Valašské Meziříčí**

**CHCEŠ SE ZAPOJIT DO TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY
JAKO KOLEDNÍČEK NEBO VEDOUcí SKUPINKY?**

HLEDÁME PRÁVĚ TEBE

Kontaktuj koordinátora a přihlas se už dnes.

TĚŠÍME SE NA TEBE 6. LEDNA 2024

KOORDINÁTOR VE VALAŠSKÉM MEZIRÍČÍ

Jana Trusínová

e-mail: JANKA3232@seznam.cz

tel. 739 226 201

Cesta do Assisi (pokračování ze str. 1-2)

Pohled na basiliku Panny Marie Andělské. Uvnitř basiliky je malý kostelík zvaný Porciunkula, místo, kde sv. František žil s prvními františkány a v r. 1226 zemřel.

Pohled na Porciunkulu zvenjšku a uvnitř. Mnoho detailů stavby se nezměnilo od doby sv. Františka. Pro františkány je to nejdůležitější místo na světě.

Originál kříže z kostela sv. Damiána. Kristus z něho oslovil Františka slovy: „Oprav můj dům.“ Jednalo se o prorocká slova, která naznačují význam sv. Františka pro církev.

Klášter a kostel sv. Damiána, ve kterém 27 let žila s prvními kláriskami a v roce 1253 zemřela svatá Klára.

Basilika sv. Kláry, ve které se nachází její hrob. Vedle kostela vidíme současný klášter sester klarisek. Je zde také uchován originál kříže od sv. Damiána.

ZŠ Salvátor

Máme za sebou první čtvrtletí školního roku a týden po pedagogické radě se 28. 11. učitelé sejdou s rodiči žáků na konzultacích o průběžném prospěchu a chování... Brzy na to přijde advent a s ním příprava a očekávání svátků vánočních... Děti na I. stupni budou opět vyrábět adventní věnce, ve spolupráci s Charitou se zapojíme do akce „Advent na ramínku“ a 12. prosince bychom rádi uspořádali Den otevřených dveří s předvánočním jarmarkem. Na dopoledne pozveme rodiče k návštěvě jejich dětí ve vyučování a odpoledne se uskuteční jarmark. Těšíme se opět na skvělou spolupráci s rodiči žáků při přípravě jarmarku a na mile strávený čas v naší škole. Více informací o organizaci Dne otevřených dveří bude zveřejněno na webu školy a také přes Komens.

Den otevřených dveří a jarmark
12. 12. 2023

*V úterý 12. prosince se koná
Den otevřených dveří na naší škole.
Dopoledne od 8:00 do 11:40 můžete
nahlédnout do vyučování,
odpoledne od 14:00 do 17:00 si přijďte
nakoupit malé drobnosti na předvánoční
jarmark. Občerstvení připraví a bufet
otevřou žáci IX. třídy v jídelně.*

CO VŠECHNO JSME VE ŠKOLE PROŽILI BĚHEM UPLYNULÉHO MĚSÍCE

Podzim ve školní družině

Čím se ti nejmenší broučci naší školy baví v družině? Od začátku školního roku, pokud nám počasí umožňovalo, jsme trávili čas pohybovými aktivitami na hřišti. Nyní, kdy už je venku chladno, si ve třídě školní družiny zaskáčeme přes švihadlo, hrajeme hry, čteme si a snažíme se, aby u nás podzim nebyl pochmurný a nepříjemný. Občas také vyrazíme na pěkný lektorský program mimo školu. Odpoledne prožíváme kreativně, při tvoření využíváme přírodní materiály a snažíme se naučit zajímavé výtvarné techniky. Děti jsou moc šikovné a navzájem si pomáhají.

Lenka Karolová, DiS

Ekocentrum – 2. stupeň

Dívky 8. a 9. ročníku se v říjnu vydaly do Valašského ekocentra vyslechnout přednášku o tom, jak každý z nás může minimalizovat množství vyprodukovaného odpadu. Nápadů paní lektorky bylo velké množství, od voskovaných ubrousků na svačinu přes šité pytlíky na pečivo nebo zeleninu až po drátěnku z exotického druhu okurky. Mladé generaci není osud naší planety lhostejný a o problematiku znečišťování planety se aktivně zajímá.

Hana Havranová

II. třída v knihovně

Při první letošní knihovnické lekci se děti seznámily se špačkem Kamilem, který dával přednost čtení knížek před létáním. Jak se mu to málem stalo osudným, kdo mu pomohl a komu zase naopak pomohl Kamil, se děti dozvěděly během návštěvy knihovny. A nejen to, při plnění úkolů, kdy samy vyhledávaly v atlase zajímavosti ze života špačka obecného, si ještě rozšířily své znalosti o tomto ptáčkovi.

Petra Mikešová

Koncert v KZ pro V. třídu

Ve čtvrtek 12. října jsme se s V. třídou zúčastnili vystoupení skupiny „Pískomil se vrací“. Je to profesionální kapela, která se věnuje výhradně tvorbě pro děti. Naše děti si rády poslechnyly pěkné písničky, rozhýbaly se na hudbu a hezky se pobavily. Po představení jsme využili pěkného počasí na vycházku a hrátiky na prolézačkách. Měli jsme moc hezký den.

Lenka Potěšilová

Jak chutnají dýně

Podzim je čas dýní a asi není nikdo, kdo by neochutnal dýni v nějaké podobě. Dýně je celá řada a liší se tvarem, barvou, chutí, a tím pádem i způsobem použití. Na zavaření se přímo nabízí velkoplodá dýně Goliáš s hladkou oranžovou slupkou. Ideální na polévku je dýně Hokkaido, která má nasládlou chuť a navíc se jako jediná nemusí loupat, protože její slupka po krátké době vaření krásně změkne. Výborná je máslová dýně, kterou poznáte podle typického hruškovitého tvaru. Chutná, jak název napovídá, po másle, je sladká a má méně semínek. Skvělá je i dýně muškátová, která má lahodnou nasládlou chuť a příjemné aroma, nebo také mexická, která se používá na vyřezávání. Na kompot se hodí většina druhů. Naši Klubíci v pátek 13. října dokončili, co začali den před tím, a v kuchyňce navařili z předem připravené, naložené dýně několik litrů dýňového kompotu. Dost bylo na ochutnání a taky si každý odnesl skleničku domů. Taky jsem kompot ochutnala a byl výborný!

Magda Krupová

Svatováclavská réva – 32. ročník

V sobotu 14. října se děvčata Anička a Sára Bothovy, Helenka Juránková a Viktorika Nováková vydala do Katolického domu v Lubině u Kopřivnice, kde přednesla před plným sálem a pětičlennou porotou básně, které měla pilně naučené. Přednášelo se ve dvou kategoriích, ve kterých bylo vždy mnoho účastníků. A o tom, že máme ve škole šikovné recitátorky, hovoří i výsledky:

V I. kategorii (do 10 let) – 1. místo: Helena Juránková, 3. místo: Viktorie Nováková

V II. kategorii (10-13 let) – 3. místo: Anna Bothová

Děvčata si odvážela diplomy a dárky a za účast také obdržela Štramberské uši. Holky byly tak nadšené, že už se těší na další ročník.

Ludmila Nováková

Sportovní úspěch v běhu

V neděli 15. října se na atletickém stadionu v našem městě konal závod v přespolním běhu CROSS Valmez, který pořádal oddíl běžeckého lyžování při TJ Valašské Meziříčí. Závod byl veřejný, zúčastnit se mohli všichni přihlášení závodníci, kterých nakonec bylo přes 180 malých i velkých. Své síly sportovci měřili jak v areálu stadionu, tak v jeho okolí. Jan Fojtík, náš žák z V. třídy (kategorie mladší žák s délkou trati 1500 m) se umístil na krásném 3. místě. V kategorii M50 běžel taky náš pan učitel Martin Holíš, který tuto kategorii vyhrál! Velká gratulace!

Marie Čtvrtníčková

Zakončení projektu „Hrnečku vař“ pro Mary's Meals

S finanční pomocí žáků, jejich rodičů a zaměstnanců, kteří si zakoupili porcované kaše likuni phala, jsme zajistili několik stovek hrnečků kaše pro děti v nejchudších oblastech světa. Výše dobrovolných příspěvků se proti první informaci zvýšila a dosáhla nakonec hodnoty 10 420 Kč! Celá částka byla odeslána na účet Mary's Meals. Po odečtení pořizovacích nákladů z ceny porcovaných kaší je hodnota daru z naší školy 7 436 Kč. Děkuji všem, kteří jste přispěli!

Magda Krupová

Dekorování Parlamentáků

Slavnostní zahajovací zasedání žákovského parlamentu už mají naši Parlamentáci za sebou, volby do různých funkcí taktéž, dokonce mají nastavená i svá vlastní pravidla. K dokonalosti už jim chybělo jen slavnostní dekorování panem ředitelem. Toho se dočkali v pondělí 16. října při ranní modlitbě v prostorách tělocvičny, kde se vždy sejde celá škola. Pan ředitel nejprve představil činnost žákovského parlamentu, poté byli jmenovitě přizváni zástupci ŽP z každé třídy, aby mohli být před zraky všech přihlížejících slavnostně dekorováni. Událost to byla pro všechny nezapomenutelná. Přeji všem Parlamentákům spoustu elánu a chuť k tvůrčí činnosti.

Marie Čtvrtníčková, koordinátor ŽP

Prvňáčci a druháčci v divadle

V úterý 17. 10. 2023 navštívili naši nejmenší divadelní představení v KZ. Veselé příběhy Maxipsa Fíka všechny rozveselily a moc se líbily...

Petra Mikešová, Kateřina Janýšková

Milion dětí se modlí růženec

Děti z celého světa se od roku 2005 vždy 18. října spojují v modlitbě růžence za mír, jednotu a pokoj ve světě. Myšlenka, aby se milion dětí modlilo růženec, se zrodila v roce 2005 ve venezuelském hlavním městě Caracas. Několik místních žen tam procházelo kolem kapličky a vidělo skupinku dětí modlit se růženec před obrazem Panny Marie. V té chvíli ženy pocítily mocnou přítomnost nebeské Matky a jedna z nich si vzpomněla na slova svatého Otce Pia: „Když se milion dětí bude modlit růženec, svět se změní.“ Ve středu 18. 10. jsme se taky my s žáky připojili k modlitbě růžence. Využili jsme toho, že kostel máme blízko a na 9:00 jsme se tam přesunuli. Průvodní slovo a výběr žáků, kteří předříkávali modlitbu, si vzal na starost pan učitel Krupa. Modlili jsme se především za mír na Ukrajině a v Izraeli. Chci pochválit pěťici žáků (Bětuška Marušáková, Hanka Hlavicová, Beátka Olbertová, Tobík Hlavica a Eliášek Dřímál) za pěkné, výrazné čtení. Děkuje panu kaplanovi Slavovi, že nám otevřel kostel a modlil se s námi.

Magda Krupová

Technický jarmark

Ve stejný den se žáci 8. a 9. ročníku vydali na Technický jarmark. (A nemohli se tedy s námi modlit). Akce je pořádána Krajskou hospodářskou komorou Zlínského kraje, přičemž každoročně budoucí uchazeči o studium středních škol nebo učilišť navštíví některé dvě firmy v našem městě. Letos jimi byly firmy PONAŠT a CABOT. Během asi hodinových prohlídek se účastníci mohli zaposlouchat do povídání o tom, co zpracovávají a vyrábějí, které všechny profese ve firmách potřebují a že kromě technických oblastí zaměstnávají i lidi jazykově vzdělané.

Ludmila Černochová

Reportérem na zkoušku

Být reportérem na základní škole se tak hned někomu nepodaří. Ale někteří naši osmáci a deváťáci si to vyzkoušeli alespoň na nečisto. A to na knihovnických lekcích, kterých se v říjnu zúčastnili v městské knihovně. Všichni se zapojili, a to v různých rolích. Někteří se stali reportéry, a to buď televizními, nebo v psaném médiu. A aby to bylo ještě zajímavější, tak někteří hrané situace zpracovali jako seriózní novináři, jiní se pokusili téma zpracovat jako reportéři bulvárních médií. Vybraní žáci sehráli zadané situace, další žáci zpracování reportérů hodnotili. Primárním cílem této lekce bylo uvědomění si toho, jak se mohou při zpracování a přenosu informace zkruslovat. Avšak vše proběhlo zábavnou a interaktivní formou. Takže žáci odcházeli z knihovny s úsměvem na tváři, po cestě ještě vše rozebírali. A hlavně věřím, že na základě této zkušenosti si mnoho věcí i uvědomili.

Anežka Zgabajová

Mini fotbal

Ve čtvrtek 19. října se družstvo žáků od 5. do 8. ročníku zúčastnilo okrskového kola v mini fotbalu na umělé trávě na stadionu TJ Valašské Meziříčí. Turnaje se zúčastnilo pět družstev. Do soubojů jsme vstoupili v prvním zápase prohrou a s rozpaky, ale v dalších utkáních jsme dvakrát vyhráli a jednou remizovali (s vítězem turnaje). Obsadili jsme konečně 3. místo a od postupu do finále nás dělil jediný bod. Kluci hráli dobrý fotbal. Byli to: Matouš a Daniel Juránkovi, Damián Vrána, Tobiáš Kuipers, Jan Olejník, Jan Pitrun, Jakub Vančura, Dominik Kubjác, David Fac, Tobiáš Hlavica, Ondřej Kořístka, Tadeáš Lev a Dominik Lev.

Martin Holíř

Finále soutěže Proglas 2023 s naší účastí

V pátek 20. října se uzavřelo další kolo celoročního soutěžení v biblickém kvízu Proglas. Na základě semifinále navštívilo rádio Proglas v Brně pět soutěžících z dvaceti nejlepších, mezi kterými nechyběli naši žáci Eliška Baričáková (VIII. třída) a Václav Baričák (VI. třída). Po plnění úkolů a prověřování biblických znalostí v několika soutěžních disciplínách se všichni finalisté zúčastnili mše svaté v proglasové kapli Svatého Ducha. Po ní děti profesionálně odmoderovaly polední modlitbu a vrátily se k vyhlášení výsledků. Na nejvyšším stupni stanul letos Václav Baričák a odnesl si tak jako hlavní cenu ilustrovanou interaktivní encyklopedii o světě. Na druhém místě skončila jeho sestra Eliška Baričáková. Myslím, že si zaslouží velkou pochvalu. Podrobný popis finálového klání lze dohledat na <https://junior.proglas.cz/proglaso/finale-proglaso-2023/>.

S využitím informací Rádia Proglas a rodinných fotografií P. Baričákové zapsala Magda Krupová

Šachový turnaj 1. Vasto Tour

V sobotu 21. října se osm žáků z naší školy zúčastnilo turnaje 1. Vasto Tour v Hovězí. Tohoto turnaje se zúčastnilo kolem 60 mladých šachistů z celého okresu. Všichni se snažili hrát co nejlépe a každý alespoň dvakrát zvítězil, což je skvělé. Co se týká těch nejúspěšnějších, tak Matyáš Kutálek (III. třída) ve své kategorii zvítězil a Magdalena Petrovická (VI. třída) vybojovala mezi děvčaty krásné 2. místo. Václav Baričiak (VI. třída) se umístil v první polovině tabulky. Všichni účastníci si odvážejí nadšení, že si mohli zahrát na velkém turnaji, který byl opět skvěle zorganizován, a taky mnoho herních zážitků, nových zkušeností z šachových polí, a jsou rádi za setkání s kamarády – šachisty – z jiných škol. Na turnaji reprezentovali: Matyáš Kutálek – 1. místo, Magdalena Petrovická – 2. místo mezi děvčaty, Václav Baričiak, Ondřej Žamboch, Martin Křištof, Petr Dolák, Timotej Folvarčný a Hubert Holec.

Jiří Krupa

Pouštění draků na Vrchovině

V úterý 24. října jsme si s druháky udělali podzimní den v přírodě s pouštěním draků na Vrchovině. Počasí bylo příjemné, a přestože nás tentokrát vítr zradil a drakům s létáním příliš nepomohl, tak si děti půlden v přírodě pěkně užily. Když se unavily běháním se svými dračími kamarády, zabavily se v lese stavěním domečků pro zvířátka a hledáním a určováním nejrůznějších přírodnin.

Petra Mikešová

Den v přírodě – IV. třída

Před podzimními prázdninami jsme si se čtvrtáky udělali den v přírodě. Nejprve jsme se vyvezli autobusem na Štěpánov a pak už jsme šlapali nejprve po červené turistické značce k veselskému vleku a pak po modré přes Veselou k autobusové zastávce v Zašové. Cesta nám hezky ubíhala, ranní mlha se brzy rozplynula a na konci dokonce zasvítilo sluníčko. Pozorovali jsme krásy lesa, poznávali stromy a viděli spoustu zajímavých zvířat: kohouta, psa, lamy, pštrosy :-)) a u Černé studánky dokonce i mloka. Na konci už někteří byli trochu unavení, ale věřím, že všichni budou na náš společný den hezky vzpomínat.

Veronika Masopustová

Okrskové kolo v halové kopané starších žáků

Ve středu 25. října se v Zašové konal turnaj v halové kopané. Turnaje se zúčastnilo pět družstev. Naši fotbalisté si nevedli vůbec špatně, hráli výborný fotbal a skončili na celkovém skvělém 2. místě! Jejich výkon byl postaven na dobré týmové spolupráci a ukázali, že se jako fotbalisté určitě neztratí. Naši školu reprezentovali: Kryštof Pupík, David Strýček, Jan Bača, Marek Chudý, Jáchym Bořuta, Filip Škrla (všichni IX. tř.), Daniel Juránek (VIII. tř.) a Ondřej Kořístka (VII. tř.).

Martin Holíř

Mše svatá 1. 11.

O Slavnosti Všech svatých chodíváme s žáky pravidelně na mši svatou. Nejinak tomu bylo i letos. Poprvé jsme však měli kratší cestu – od naší nové budovy jen několik desítek metrů. Při mši svaté menší školačky zpívaly, žáci VIII. třídy přečetli přímluvy, čtení si vzali na starost učitelé. Otec Pavel začal kázání tím, že nám všem popřál k svátku – vždyť 1. 11. slaví svátek úplně všichni naši svatí patroni a my můžeme slavit také! Vyzval nás k cestě za nimi v jejich stopách, a žít tak, aby i v těch našich mohl někdo kráčet a nás následovat... Protože v evangeliu jsme četli o blahoslavenstvích, znovu nám je připomněl a ke každému vybral jednoho světce. O těch budeme na ranních pondělních modlitbách ve škole mluvit vždy 1x za měsíc tak, abychom od října (což už máme za sebou: Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království – sv. František z Assisi) do května všech osm probrali.

Magda Krupová

Florbalový turnaj

V pondělí 6. 11. se kluci z VI. třídy zúčastnili florbalového turnaje, který se konal v tělocvičně ZŠ Křižná. Turnaje se zúčastnilo

Cesta do Peru

kostel se mší sv., která začínala pět minut poté, co jsme do něj vkročily... Což jsme si moc přály, účastnit se mše sv. v den tak velké slavnosti.

Druhý den po našem příletu do Cusca jsme věnovaly prohlídce města a okolních inckých památek. V Cuscu je velmi mnoho kostelů, ve všech se platí vstupné, takže jsme si nakonec prohlédly jen katedrálu. Tak jako v Limě, i zde nás interiér příliš neoslovil přemírou zlata, stříbra a drahého kamení... Jedinou zajímavostí, která nás zaujala, byl obraz poslední večeře v peruánském stylu – tedy místo beránka měli k večeři morče – v Peru běžná pochoutka. A Jidášovi autor přisoudil podobu španělského conquistadora. Pak jsme se vydaly nad Cusco k inckým památkám Sacsayhuaman – zbytky pevnosti postavené inkou Pachacútem. Tento vládce byl velký stavitel, celé město postavil do tvaru pumy, pevnost, jejíž zbytky jsme viděly, tvořily hlavu pumy, zuby pak hradby pevnosti. Stavba z obrovských kamenů (vážících několik set tun) do sebe pevně zasazených, že přetrvaly věky... Podobných historických pozůstatků bylo nad Cuscem velmi mnoho na rozsáhlém území, nebylo možné ani všechno stihnout navštívit. Za to jsme se zastavily na jiném místě nad Cuscem – u sochy Bílého Krista. Dar z Izraele. Kristus stojí nad tímto městem s otevřenou náručí a žehná městu a celému světu. Žehnaly jsme tam všem spolu s Ním.

V dalších dnech jsme projížděly mnohá jiná historická místa spojená s dobou Inků – Posvátné údolí (posvátné kvůli protékající řece, která pro Inky byla posvátná – kde je řeka, tam je úroda), Pisac, Salineras de Maras (solné doly, kde se sůl vyrábí stále stejným způsobem jako v dobách Inků – odpařováním ze slanečného horského pramene), Ollantaytambo. Za zmínku stojí Pisac. Ani ne kvůli památkám. Přiznávám, že nás tyto stavby až tolik neuchvacovaly jako spíš okolní příroda – velkolepé hory, krásná údolí... Ovšem na Pisacu jsme nečekaně potkaly paní z České republiky. Když nám ještě prozradila, že pochází z Rožnova a my jí, že z Valašského Meziříčí, docela jsme se nad tím pobavily. Pochopily jsme, že setkání nebylo „náhodou“. Tato žena byla v Peru po druhé, vrátila se sem letos kvůli tomu, že ji velmi oslovila místní „duchovní atmosféra“. Letos žila u nějaké rodiny a nechala se doprovázet šamanem, aby načerpala to zdejší „duchovno“. Vnímaly jsme, že se za ni máme modlit. Nevypadala příliš šťastně a hledala na nesprávných místech, u špatných zdrojů...

Milé překvapení nás čekalo v Aguas Calientes neboli Pueblo Macchu Picchu. Hned po té, co jsme vystoupily z vlaku, potkaly jsme Pannu Marii Karmelskou! Na náměstíčku stál její kostel. Pro mě úžasný pozdrav Panny Marie (žiji v karmelitánské farnosti v Olomouci-Hejčíně a patřím mezi karmelitánské terciáře). Tam jsem myslela na celý náš Karmel. Pueblo Macchu Picchu – podhorské městečko – jak jsme si myslely, bylo město podobné New Yorku nebo Las Vegas. Přijely jsme za pozdního večera, za tmy, ale zde byl život v plném proudu, všude svítily reklamy, všude spousta turistů, mnoho hotelů, restaurací, hluk... Naštěstí jsme zde strávily jen jednu noc v hotelu dost bídné kvality, ale dalo se to přežít... Brzy ráno jsme vyrazily autobusem na Macchu Picchu – ruiny inckého města mezi horami Macchu Picchu a Wayna Picchu – místo zařazené na seznam světového dědictví UNESCO v r. 1983. Ke vstupu do tohoto objektu je nutné zakoupit si dostatečně dlouho dopředu vstupenky. Počet turistů je omezen kvůli ochraně těchto památek stavitelských i přírodních. Přesto však turistů zde bylo mnoho. Podařilo se nám zdolat horu Wayna Picchu, z jejíhož vrcholu jsme měly opravdu nádherný výhled na okolní hory a do údolí s pozůstatky historických staveb. Zajímavé je, že ještě nebylo zcela odhaleno, jak

vlastně celé město fungovalo. Zatím se totiž nepodařilo rozluštit incké uzlíkové písmo.

Poslední náš výlet směřoval do Duhových hor. Z Cusca jsme vyjely s cestovní agenturou minibusem velmi brzy ráno. Cesta trvala asi 1,5 h. Pak nám byla dopřána snídaně v jedné turistické restauraci, po které jsme pokračovali ještě nějakou dobu dál minibusem až na parkoviště – výchozí základnu turistů. Turistická stezka vedla údolím a hory podél ní byly nádherné. Po levé straně se tyčily vrcholy pokryté ledovcem, vpravo – byť ve stejné nadmořské výšce - hory nezasněžené, pestrobarevné. Barvy téměř pravidelně rozložené v pruzích opravdu připomínají duhu. Jak jsem se dočetla na „chytrých místech“, toto vše způsobila vulkanická činnost, která obohatila horniny o různé prvky, dále pak k barevnosti přispělo také vránění... Tato přírodní pozoruhodnost se nachází ve výšce více než 5 000 m. Samotné Cusco leží v 3 399 m a k Duhovým horám nás dostatečně přiblížil ještě autobus. Naše pěší putování bylo asi 5 km dlouhé za povoleného stoupání. Ale nic to neměnilo na tom, že výrazné převýšení jsme cítily. Bylo nám špatně, točila se nám hlava a vnímaly jsme velkou únavu. Poněkud obdivně jsme sledovaly místní indiány, kteří na souběžné cestě s naší turistickou vozili zájemce na koních. Celou cestu kráčeli vedle koně s turistou na hřbetu, vysadili ho těsně pod vrcholem, obrátili se a vedle koně utíkali zpět dolů za dalším výdělkem. My dvě jsme se dovezly pouze do sedla, do výšky 5036 m. Poslední úsek nejvýraznějšího stoupání jsme popocházely zhruba po 10 m, musely jsme se vždy zastavit, vydýchat, nabrat sil a nějak se „zmobilizovat“ k dalšímu výstupu. V té chvíli nás napadlo, že tohle prostě musíme vystoupat za mír ve světě, jinak to nedáme... V sedle jsme si na památku nechaly dát razítko na kopii našeho cestovního pasu, abychom s přibývajícím věkem nezapomněly, do jaké výšky jsme se to kdysi z posledních sil vyškrábaly. 😊 Příliš jsme si v našem cíli krásu krajiny neužily. Kvůli množství turistů, a také protože jsme se opravdu necítily úplně dobře... Byly jsme rády, že zase sestupujeme dolů, byť to znamenalo zase 5 km k parkovišti. Ale kousek pod vrcholkem jsme se přece jen na chvíli zastavily a chválily Pána za toto obdivuhodné místo. Ať jsou tyhle horské divy způsobeny čímkoliv, autorem je On a i tady nám Jeho dílo vyprávělo o Jeho neuvěřitelné fantazii, rozmanitosti a nádhře...

Náš pobyt v Peru se schyloval k závěru. 22. 8. jsme z Cusca odletěly zpět do Limy a pak už následovala dlouhá cesta přes oceán domů. V den našeho odletu z Limy Zuzka ráno při modlitbě prosila, abychom i náš čas na letišti (a bylo ho opravdu dost) smysluplně prožily. Pán její prosbu vzal vážně. Hned v Limě jsme – aniž bychom se o to nějak snažily – narazily na kapli. Nikdo v ní nebyl, a tak jsme se potichoučku začaly modlit růženec. Nicméně za chvíli přišla nějaká paní, chvíli nás poslouchala a pak nás oslovila. Dozvěděly jsme se, že je z Peru a vrací se z duchovního pobytu v nějaké misionářské komunitě. Mluvila o tom, jak je velmi důležité modlit se za svět, vyprošovat Ducha Svatého. A tak jsme se růženec pomodlily společně – ona španělsky, my česky. 😊 Ještě před modlitbou růžence se ona sama od sebe začala modlit za nás. Bylo to krásné, prosila za nás, žehnala nám... Byly jsme vděčné za tuto její modlitbu a ještě víc Pánu za toto setkání, kdy jsme opět mohly zakusit, jak je církev univerzální. Ať jsme z kterékoliv části světa, mluvíme jakýmkoliv jazykem, modlit se můžeme společně. Toto jsme si uvědomovaly také při všech mších, kterých jsme se v Peru zúčastnily. Vděčnost za církev, ve které jsme doma kdekoliv. I když je mše ve španělštině, které nerozumíme, můžeme klidně odpovídat potichu v češtině, víme, co se v který okamžik během mše děje,

protože mše je všude stejná... Také na letišti v Panamě při našem přestupu jsme strávily čas v kapli, kterou nám Pán přistřelil do cesty bez naší námahy. V ní se modlila nějaká mladá paní a velmi plakala. Ne hlasitě, ale nedalo se toho nevšimnout. Snažily jsme se nést ji v modlitbě... A tak jsme snad opravdu smysluplně prožily i ten náš čas na letištích... 😊

Peru, tak jak tuto zemi vnímám po naší návštěvě, se mi jeví jako země extrémů. Pobřeží – poušť, vnitrozemí hory, za nimi prales. Přes to, že život tady asi není vůbec jednoduchý jak kvůli drsnosti krajiny, tak politickým okolnostem, lidé jsou zde milí, usměvaví, ochotní. Neměli jsme možnost seznámit se např. s jejich sociálním systémem, ale dovoluji si odhadovat, že takový přepych v sociálním zabezpečení, jako máme tady u nás, tam rozhodně nemají. Představuji si, že indiánská rodinná soudržnost je hluboká, že se o staré a nemohoucí každá rodina postará. Viděly jsme na tržištích stařenky, které se snažily aspoň prodávat bonbóny, aspoň trochu si vydělat na živobytí, dokud ještě mohou. Na ulicích jsme nepotkávaly bezdomovce, na jaké jsme zvyklí tady – mladé, nepracující, závislé... Byli to většinou staří lidé nebo tělesně postižení, kteří seděli na ulici a čekali, jestli jim někdo hodí do misky nějaký peníz. Zdáli se mi opuštění, bez zájemů... Více bylo možno vidět postižené, např. slepé lidi, kteří si na ulici vydělávali peníze zpěvem a hrou na hudební nástroj. Drsnost této země jsme si uvědomily i díky tomu, že se v domech netopí. Ano, jejich zima je mírnější než ta naše, kdy občas zakusíme i mrazy. Ale když byla po ránu teplota kolem 4 °C a netopilo se, zima to opravdu byla. 😊 Nikde v Peru neteče z vodovodu pitná voda. Kromě kláštera, kde mají vlastní čističku. Člověk musí myslet na to, aby si nezapomněl koupit vodu balenou, a to ještě v opravdovém obchodě, ne někde na ulici, protože i pitnou vodu lze pokoutně „pančovat“. Nebo si vařit čaj. Teplá voda také většinou z vodovodu u umyvadla neteče, v dobrém případě ve sprše. V Peru nemají ani kanalizaci. Určitě záleží, na kterých místech se člověk ocitne, určitě zde nejsou jenom chudí, jak by se letmo mohlo zdát. I ve městech to bylo patrné – bohaté historické turistické centrum, okraj města – chudoba. Když jsme se po naší dlouhé cestě opět ocitly doma, velebily jsme Pána za naši malou, krásnou, zelenou zemičku. Jsme vděčné za všechno, co jsme mohly vidět, prožít, ale jsme vděčné, že žijeme tady. Jsme vděčné Pánu za jeho ochranu, pozornost, péči a pomoc, o tom jsem se už ani podrobně nerozepisovala, nebralo by to konce. Bohu díky za vše!

Helena Mikušková

+ Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Josef Čahlík *2. 2. 1946 +9. 10. 2023, Písečná 1158
Marie Čubová *3. 2. 1944 +20. 10. 2023, Poličná 374
Ernest Tököly *7. 8. 1940 +23. 10. 2023, Bynina 142
Jiří Chumchal *13. 12. 1938 +5. 11. 2023, Štěpánov 686

Lešná

Jaroslav Knebl *15. 9. 1962 +22. 10. 2023, Příluky 7

Finanční příspěvky do nedělních sbírek je možné také zaslat na účet farnosti 1388012853/2700.

100 Kč

200 Kč

500 Kč

jiná částka

*

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Jakub Zgabaj	Samuel Továryš
Martin Matouš Žlebek	Amálie Marie Prokešová
Dorota Magdalena Opálková	Viktorie Šuláková
Jindřich Juda Tadeáš Kutálek	Beáta Žilinská

Lešná

Dominik Hruška	Liliana Anna Bezděková
Patrik Hruška	

Diakonie Valašské Meziříčí a ZUS Alfréda Radoka Vás zvou na benefiční

Adventní koncert

8. 12. 2023 | 18:00 | Evangelický kostel Valašské Meziříčí
dobrovolný příspěvek

Vystoupí pěvecký sbor MIBIDIZO pod vedením Evy Ježíkové
a Smyčcový orchestr pod vedením Heleny Hrachové

Diakonie

S přesným významem a překladem těchto nápisů budete seznámeni při slavnostním požehnání obnoveného mariánského sloupu 21. listopadu 2023 v 15 hodin na náměstí ve Valašském Meziříčí.

*Na nebi se objevilo veliké znamení:
žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama
a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy.
(Zj 12,1)*

**V úterý 21. listopadu 2023
v 15 hodin v den svátku
Obětování Panny Marie
proběhne požehnání
obnoveného mariánského
sloupu na náměstí
ve Valašském Meziříčí.**

Život farností číslo 10, ročník XXX

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, Tisk: Lupress s.r.o., Frýdlant nad Ostravicí.

redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Evžen Hlavica, grafická úprava a realizace: Evžen Hlavica, Radek Zavičák, jazyková korektura: Mgr. Alžběta Dřímlová.

Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf@farnost-valmez.cz anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází o 33. neděli v mezidobí, 19. listopadu 2023. Uzávěrka příštího čísla je 7. prosince 2023.

<http://farnost-valmez.cz/>